

шата и доказва, че тя е сладка и породиста. Вториятъ не е вкусилъ крушата и не вѣрва на първия. Той казва: Виждамъ формата, голѣмината, цвѣта на крушата, но не мога да кажа, че е сладка.

Какъ могатъ да се разрешаватъ спорнитѣ въпроси въ живота? — Много лесно. Щомъ става споръ за крушата, дали е сладка, или не, тя трѣбва да се раздѣли на две половини: първиятъ ще опита едната половина, вториятъ ще опита втората половина. Следъ това и двамата ще доказватъ едно и сжщо нѣщо, а именно, че крушата е сладка и доброкачествена.

Следователно, не бързайте да доказвате въпроса за смъртъта, че човѣкъ умира, но запитайте се, що е смъртъта. И по аналогия на посаденото житно зърно, ще кажете, че смъртъта не е нищо друго, освенъ посаждане на човѣка въ земята, да покълне, да възрасте и отново да възкрѣсне. Докато е въ хамбара, житното зърно е изложено на опасностъ: мишка, човѣкъ или нѣкое животно могатъ да го изядатъ. Заровите ли го въ земята, следъ време то възкрѣсва, започва новъ животъ. И човѣка заравятъ въ земята, разкопаватъ около него, поливатъ го, за да израсте единъ день и да възкрѣсне. Жената пита: Къде е мъжътъ ми? — Израсналъ е, подалъ е главата си надъ гроба, който е добре обрасълъ наоколо съ трева. — Защо не говори тогава? — Защото се смущава. — Ще